

Arrest

nr. 201 854 van 29 maart 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN LAER
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn en X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, waarvan wordt verklaard dat het de Nederlandse nationaliteit heeft, op 17 november 2017 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 september 2017 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DEN BROECK, die loco advocaat M. VAN LAER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. K.M. dient op 15 september 2016 een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart als burger van de Unie, dit omdat ze over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Ter staving hiervan legt ze loonfiches over van haar moeder, de eerste verzoekende partij.

1.2. Op 15 maart 2017 wordt K.M. in het bezit gesteld van een "Bew.I.Kd".

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 5 september 2017 een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden van K.M. Deze beslissing, die op 18 oktober 2017 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“In uitvoering van 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van [...]”.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende op 15-09-2016 een aanvraag tot verklaring van inschrijving (bijlage 19) in als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Ter staving van haar aanvraag legde zij loonfiches van haar moeder “E.B.J. ([...])”, een ziekteverzekering en een arbeidsovereenkomst van haar moeder voor. Betrokkene werd op 15-03-2017 in het bezit gesteld van een Bew. I. Kd. Overeenkomstig artikel 42bis § 1 van de wet van 15-12-1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. Dienst Vreemdelingenzaken werd door de Kruispuntbank van de Sociale Zekerheid ingelicht dat de moeder van betrokkene financiële steun ontvangt van het OCMW. Betrokkene werd op 05-07-2017 vriendelijk verzocht aan de hand van een schrijven ons in kennis te stellen van haar huidige bestaansmiddelen. De moeder van betrokkene tekende ons schrijven op 04-08-2017 waarna zij nog 15 dagen de tijd had om de nodige bewijzen voor te leggen. Betrokkene legt vervolgens loonfiches van haar moeder, attesten van de mutualiteit aangaande de arbeidsongeschiktheidsuitkering van haar moeder, een bewijs van afspraak bij de VDAB van haar moeder, een OCMW-attest aangaande het ontvangen leefloon van haar moeder, een ziekteverzekering en een medisch attest van haar moeder voor. Uit onderzoek van het administratief dossier blijkt dat de moeder van betrokkene officieel tewerkgesteld was, via het OCMW artikel 60 § 7, tot 15-08-2017. Om het verblijfsrecht te kunnen behouden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen moet betrokkene aantonen te voldoen aan de voorwaarden opgenomen in artikel 40 § 4, tweede lid van de wet van 15-12-1980, zijnde: “Bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die ten zijne laste zijn.” Overeenkomstig artikel 40 § 4, 1ste lid, 2° dient een beschikker van voldoende bestaansmiddelen aan te tonen te kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel. Een tewerkstelling overeenkomstig artikel 60§7 is een vorm van maatschappelijke dienstverlening waarbij het OCMW een baan bezorgt aan iemand die niet meer terecht kan op de reguliere arbeidsmarkt, met als doel deze terug in te schakelen in het stelsel van de sociale zekerheid en in het arbeidsproces. Het OCMW is de juridische werkgever. Het OCMW kan de persoon in zijn eigen diensten tewerkstellen of ter beschikking stellen van een derde werkgever. Het ontvangt een subsidie van de federale overheid voor de duur van de tewerkstelling. Het gaat hier dus niet om tewerkstelling op de reguliere arbeidsmarkt maar om een sociale tewerkstelling. De bestaansmiddelen waarover betrokkene via haar moeder kon beschikken werden dus gefinancierd door het OCMW, het sociale bijstandstelsel van België. Om tewerkgesteld te worden in artikel 60 § 7 is 1 van de voorwaarden dan ook het ontvangen van een leefloon. Deze inkomsten kunnen bijgevolg niet aanvaard worden om het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen te behouden. In artikel 40 § 4, 1ste lid, 2° staat immers expliciet vermeld dat een niet economische actieve EU-burger over voldoende bestaansmiddelen moet beschikken om te voorkomen ten laste te komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Betrokkene was, gezien de inkomsten van haar moeder, ten laste van het sociale bijstandstelsel. Daarnaast is er ook geen officiële tewerkstelling voor de moeder van betrokkene meer doorgegeven aan de RSZ na 15-08-2017. Betrokkene kan dus sowieso op basis van de voorgelegde bewijzen van tewerkstelling van haar moeder het verblijfsrecht niet behouden aangezien deze bestaansmiddelen al achterhaald zijn. Wat wel uit het administratief dossier blijkt is dat de moeder van betrokkene op heden een arbeidsongeschiktheidsuitkering ontvangt. Hiervan is enkel het brutoloon gekend. Het brutoloon (dus het loon zonder afhoudingen) is onvoldoende om aan te kunnen tonen dat betrokkene beschikt over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel. Daarnaast krijgt de moeder van betrokkene ook nog eens bijpassingen van het OCMW omdat haar arbeidsongeschiktheidsuitkering ontoereikend is. Op basis van de arbeidsongeschiktheidsuitkering kan dus ook het verblijfsrecht in de hoedanigheid van beschikker van voldoende bestaansmiddelen niet behouden blijven. Gezien deze elementen in het dossier, dient er overeenkomstig art. 42 bis § 1 van de wet van 15-12-1980 een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van betrokkene. Er werden geen relevante documenten aangaande betrokkene zelf

voorgelegd naar aanleiding van de hierboven vermelde uitnodigingsbrief van Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 05-07-2017 (betekend op 04-08-2017) waarbij betrokkene werd gevraagd eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig art. 42 bis § 1, 3e lid waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Bijgevolg is het redelijk te stellen dat betrokkene zonder problemen moet in staat zijn gevolg te geven aan deze intrekking van het verblijfsrecht. Bij deze beslissing werd rekening gehouden met eventuele humanitaire elementen in overeenstemming met art. 42 bis § 1, 3e lid van de wet van 15-12-1980. Zo is de duur van het verblijf niet van die aard om de bindingen met het land van herkomst te verliezen. Er werd evenmin aangetoond door betrokkene dat haar leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk een mogelijke belemmering vormen of een dermate ernstig belang vertegenwoordigen voor betrokkene dat zij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om gevolg te geven aan deze beslissing. In de hoedanigheid van EU-burger moet zij zich evengoed in de eigen lidstaat of in een andere lidstaat waar zij aan de verblijfsvoorwaarden voldoet kunnen vestigen, zich kunnen integreren, medische verzorging kunnen genieten, een gezinsleven of economische activiteit kunnen uitbouwen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers betogen in een tweede onderdeel van hun eerste middel, ter ondersteuning van de aangevoerde schending van artikel 42bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat verweerder *“helemaal geen rekening [houdt] met het tijdelijk karakter van de moeilijkheden”*, niettegenstaande het tweede lid van § 1 van voormeld artikel uitdrukkelijk bepaalt dat verweerder bij het bepalen of de burger van de Unie een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk, rekening moet houden *“met het al dan niet tijdelijke karakter van zijn moeilijkheden, de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hem uitgekeerde steun”*. Verzoekers herinneren eraan dat verweerder in maart 2017 nog oordeelde dat K.M. als beschikker van voldoende bestaansmiddelen kon worden ingeschreven, waarbij het artikel 60, § 7 arbeidscontract met het OCMW Antwerpen en de loonfiches (sinds juni 2016) van de moeder van K.M. werden voorgelegd. Verzoekers preciseren dat het feit dat de moeder van K.M. tijdens de duur van haar contract arbeidsongeschikt wordt, per definitie een tijdelijk probleem is. Zij zetten uiteen dat er bij primaire invaliditeit twee opties zijn, ofwel herstelt men, en herneemt men zijn job, ofwel wordt met na een jaar, dus in april 2018, invalide verklaard. Zij zijn van oordeel dat er documenten voorlagen die het tijdelijke karakter van de moeilijkheden van de moeder van K.M. aantoonden, met name het medisch attest en de bewijzen van inkomsten uit arbeidsongeschiktheid.

2.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen, wat voormeld betoog betreft, als volgt:

“In het tweede onderdeel van het middel poneert verzoekende partij dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geen rekening hield met het tijdelijke karakter van de moeilijkheden van verzoekster.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van art. 42bis § 1 van de Vreemdelingenwet:

“§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

In casu werd door de verzoekende partij een aanvraag tot verklaring van inschrijving (bijlage 19) ingediend als houder van voldoende bestaansmiddelen.

Art. 40 §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt hierover:

§4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

(...)

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

(...)

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

Verzoekende partij werd met een schrijven op 05.07.2017 verzocht om bewijzen voor te leggen die wijzen op het bestaan van voldoende bestaansmiddelen.

Verzoekster legt de volgende stukken voor:

- loonfiches van haar moeder;
- attesten van de mutualiteit aangaande de arbeidsongeschiktheidsuitkering van de moeder;
- een bewijs van afspraak bij de VDAB van haar moeder;
- OCMW-attest aangaande het ontvangen leefloon van haar moeder;
- een ziekteverzekering en een medisch attest van haar moeder.

Uit nazicht van het administratief dossier bleek dat de moeder van verzoekster tot 15.08.2017 tewerkgesteld was via het OCMW (art. 60§7 OCMW-wet). Sinds 15.08.2017 werd geen officiële tewerkstelling meer doorgegeven aan de RSZ. Zij ontving vanaf die datum een arbeidsongeschiktheidsuitkering.

Verzoekende partij houdt voor dat de problemen van de moeder van verzoekster tijdelijke problemen zijn. Volgens verzoekende partij zouden er immers twee opties zijn: ofwel herneemt de moeder van verzoekster haar job, ofwel wordt ze invalide verklaard.

Verweerder laat gelden dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat het bedrag van de huidige uitkering van de moeder van [M.K.] niet duidelijk is, en dit nu enkel het bruto bedrag van deze uitkering gekend is, en niet het netto, daadwerkelijk ontvangen bedrag. De gemachtigde wees erop dat in elk geval bleek dat deze uitkering ontoereikend is, nu bijpassingen worden uitbetaald door het OCMW.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie motiveerde het volgende omtrent de ontoereikendheid van de arbeidsongeschiktheidsuitkering:

“Daarnaast krijgt de moeder van betrokkene ook nog eens bijpassingen van het OCMW omdat haar arbeidsongeschiktheidsuitkering ontoereikend is. Op basis van de arbeidsongeschiktheidsuitkering kan dus ook het verblijfsrecht in de hoedanigheid van beschikker van voldoende bestaansmiddelen niet behouden blijven.”

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft uit deze vaststellingen geheel terecht uit afgeleid dat verzoekende partij niet langer de hoedanigheid van beschikker van voldoende bestaansmiddelen kan behouden. Er kan niet dienstig betwist worden dat de ontvangst van leefloon uiteraard niet in overeenstemming is met de voorwaarden van artikel 40, §4, 2° van de Vreemdelingenwet.

De kritiek van verzoekende partij, als zou de arbeidsongeschiktheid een ‘tijdelijk’ probleem zijn, doet geen afbreuk aan dit motief om tot beëindiging van het verblijfsrecht over te gaan.

Het staat vast dat het gezin van verzoekende partij op heden, bij het nemen van de bestreden beslissing, al ten laste is van het sociale bijstandstelsel, zodat de gemachtigde van de Staatssecretaris vermocht te oordelen dat de voorwaarden van art. 40 §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet niet zijn vervuld.”

2.3. Artikel 42bis, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Voor de toepassing van het eerste lid, teneinde te bepalen of de burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormt, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van zijn moeilijkheden, de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hem uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst.”

2.4. In casu werd K.M. op 15 maart 2017 in het bezit gesteld van een “*Bew.I.Kd*”, in de hoedanigheid van beschikker van voldoende bestaansmiddelen, waarbij deze bestaansmiddelen werden verschaft door de moeder van K.M., middels een tewerkstelling op basis van artikel 60, § 7 van de OCMW-wet. Het verblijfsrecht van K.M. vond derhalve zijn grondslag in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt – zoals verzoekers terecht opmerken in hun verzoekschrift en wat verweerder niet ontkent in zijn nota – vooreerst geheel overbodig een uiteenzetting gegeven aangaande het vermeende sociale bijstandskarakter van deze tewerkstelling, vermits het verblijfsrecht op grond hiervan werd toegekend. In de bestreden beslissing wordt verder gesteld dat geen officiële tewerkstelling voor de moeder van K.M. werd doorgegeven aan de RSZ sedert 15 augustus 2017, zodat laatstgenoemde niet langer een beroep kan doen op de inkomsten vergaard uit deze tewerkstelling. Naar aanleiding van een schrijven van verweerder van 5 juli 2017 dienaangaande, werd meer duiding verschaft aangaande de actuele economische situatie van de moeder van K.M. Er werden onder meer stukken overgemaakt waaruit blijkt dat de moeder van K.M. een arbeidsongeschiktheidsuitkering wegens ziekte ontvangt, evenals een gedeeltelijk leefloon. Wat betreft deze actuele economische situatie, stelt verweerder dat enkel het brutobedrag van de arbeidsongeschiktheidsuitkering gekend is, waarbij wordt aangegeven dat dit brutobedrag reeds onvoldoende is om aan te tonen dat K.M. beschikt over voldoende bestaansmiddelen teneinde te voorkomen dat zij ten laste valt van de openbare overheden. Hierbij wordt nog aangegeven dat de moeder van K.M. “*bijpassingen*” krijgt van het OCMW omdat de arbeidsongeschiktheidsuitkering ontoereikend is.

2.5. Uit voormelde motieven van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verweerder zijn onderzoek heeft beperkt tot de vraag of K.M. via haar moeder heeft aangetoond te beschikken over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel, waarbij hij bij gebreke hiervan vaststelt dat een einde dient te worden gesteld aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden. Verweerder beperkt zich aldus tot de vaststelling dat de huidige bestaansmiddelen – d.i. de arbeidsongeschiktheidsuitkering wegens ziekte, met “*bijpassing*” van het OCMW – onvoldoende zijn, waarbij nergens in de bestreden beslissing enig onderzoek naar het eventuele tijdelijk karakter van de financiële problemen van de moeder van K.M. kan worden ontwaard. Dergelijk handelen strookt, zoals verzoekers terecht stellen, niet met artikel 42bis, §1 van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan dient te worden onderzocht of de vreemdeling die een verblijfsrecht heeft op grond van artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk, waarbij onder meer rekening moet worden gehouden met het “*al dan niet tijdelijke karakter van zijn moeilijkheden*”.

2.6. Het betoog in de nota met opmerkingen kan geen afbreuk doen aan het voorgaande. Verweerder benadrukt vooreerst de vaststelling in de bestreden beslissing dat enkel het brutobedrag van de arbeidsongeschiktheidsuitkering werd meegedeeld. Deze vaststelling kan evenwel bezwaarlijk volstaan opdat de motieven van de bestreden beslissing overeind kunnen blijven. Kernpunt van de discussie betreft niet het precieze bedrag van de arbeidsongeschiktheidsuitkering, doch wel het gegeven dat verweerder volledig in gebreke is gebleven enig concreet onderzoek te voeren naar het al dan niet tijdelijke karakter van de financiële moeilijkheden van de moeder van K.M. Verweerder benadrukt voorts zijn overtuiging dat “*niet dienstig betwist [kan] worden dat de ontvangst van leefloon uiteraard niet in overeenstemming is met de voorwaarden van artikel 40, §4, 2° van de Vreemdelingenwet*”, doch gaat er andermaal aan voorbij dat artikel 42bis van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk aangeeft dat hij, bij zijn onderzoek naar de onredelijke belasting van de Unieburger voor het sociale bijstandstelsel, rekening dient te houden met onder meer het al dan niet tijdelijke karakter van de financiële moeilijkheden. De loutere vaststelling dat er sprake is van een ontvangst van een leefloon en dat men ten laste is van het sociale bijstandstelsel – blijkens het administratief dossier heeft de moeder van K.M. “*leefloon genoten gedurende 01-06-2017 t.e.m. 30-09-2017 ten bedrage van 157,16 euro*”, dit wegens ontoereikendheid van de uitkering van de mutualiteit omwille van ernstige medische problemen – volstaat, in het licht van artikel 42bis, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, niet om de bestreden beslissing te schragen. Verweerder poneert in zijn nota voorts nog dat de aangevoerde tijdelijkheid van de problemen geen afbreuk doet aan de motieven om tot de beëindiging van het verblijfsrecht over te gaan, doch hij blijft volledig in gebreke te verduidelijken waarom hij meent – niettegenstaande de duidelijke wettelijke verplichting om rekening te houden met het tijdelijk karakter van de moeilijkheden – dergelijks te kunnen stellen.

2.7. De Raad wijst er bovendien nog op dat verweerder, waar hij verderop in de nota met opmerkingen benadrukt dat wat in deze telt is dat K.M. (via haar moeder) dient aan te tonen te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, dwaalt omtrent het toetsingscriterium voor de beëindiging van het verblijfsrecht van K.M.. De kernvraag in kwestie dient, overeenkomstig artikel 42bis van de

Vreemdelingenwet, niet te zijn of K.M. over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij ten laste komt van de openbare overheden, doch wel of zij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Dat een leefloon niet in aanmerking kan worden genomen om een verblijf van meer dan drie maanden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen te verkrijgen, impliceert niet dat dergelijke ontvangst van een leefloon – dat in de hierboven geschetste omstandigheden werd uitbetaald – ipso facto betekent dat een einde kan worden gesteld aan een reeds verkregen recht op verblijf van meer dan drie maanden. In deze heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie reeds duidelijk gesteld dat de ontvangst van een sociale bijstandsuitkering een indicatie kan vormen dat de betrokken burger van de Unie een onredelijke last vormt voor het sociale bijstandstelsel van een lidstaat, doch dat *“de bevoegde nationale autoriteiten evenwel niet tot een dergelijke slotsom [kunnen] komen zonder op basis van de persoonlijke omstandigheden van de situatie van betrokkene een globale beoordeling te maken van de belasting die de toekenning van die uitkering concreet zou vormen voor het nationale socialebijstandstelsel in zijn geheel”* (HvJ 19 september 2013, C-140/12, overweging 69).

2.8. Waar verweerder derhalve het verblijfsrecht van K.M. heeft beëindigd, zonder hierbij op enige wijze rekening te houden met het al dan niet tijdelijke karakter van de moeilijkheden, heeft hij in strijd met artikel 42bis van de Vreemdelingenwet gehandeld. Een schending van laatstgenoemde wetsbepaling is aangetoond. Aangezien een aangevoerd middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen of van het tweede middel (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 september 2017 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA